

delse og den dermed forbundne støtte af det offentlige, når det efter indstilling fra direktøren godkendes af arbejds- og socialministeren, at den fyldestgør de i denne lov indeholdte forskrifter. Findes der for vedkommende fag eller for det pågældende stedlige område allerede en anerkendt arbejdsløshedskasse, kan arbejds- og socialministeren dog i overensstemmelse med indstilling af arbejdsnævnet nægte anerkendelse af en ny fagligt eller stedligt begrænset arbejdsløshedskasse.“

Altså „i overensstemmelse med indstilling fra arbejdsnævnet“. Denne hjemmel for socialministeren til i visse tilfælde at hindre, at der oprettes nye arbejdsløshedskasser på områder, der allerede er forsikringsmæssigt dækket, har været at finde i arbejdsløshedslovgivningen lige siden 1907. Bestemmelsen blev da af folketingsudvalget foreslået indsat i loven med den motivering, at man herigennem kunne hindre oprettelse af alt for mange små arbejdsløshedskasser, hvis bæreevne var ringe. Der blev i denne forbindelse henvist til de erfaringer, man havde indhøstet på et andet område af den sociale forsikring, nemlig inden for sygekassevæsenet.

Den her nævnte lovbestemmelse blev foreslået ophævet ved det i marts måned 1959 af medlemmer af partiet venstre og det konservative folkeparti fremsatte lovforslag, men som det vil erindres, fandt forslaget ikke fornøden tilslutning. I sin betænkning over forslaget udtalte folketingsudvalgets flertal, at man ikke kunne medvirke til lovforslagets gennemførelse, idet resultatet af en vedtagelse kan blive en opspaltning i mange arbejdsløshedskasser, hvoraf en del formentlig vil få stor ledighed med deraf følgende krav om større tilskud fra det offentlige — Folketingstidende 1958-59, tillæg B. sp. 1087. Som det vil ses, begrunder folketingsudvalgets flertal sin afstandtagen fra forslaget om bestemmelsens ophævelse på ganske samme måde, som man et halvt århundrede tidligere havde motiveret bestemmelsens indsættelse i loven. I betænkningen henstillede folketingsudvalgets flertal til socialministeren at nedsætte et snævert udvalg med den opgave at overveje det i lovforslaget rejste spørgsmål om adgang til statsanerkendelse af arbejdsløshedskasser på funktionærområdet og andre spørgsmål vedrørende arbejdsløshedsforsikringen, som det måtte vise sig nødvendigt at optage til overvejelse i forbindelse hermed.

Jeg vil gerne her pege på, at det hverken efter betænkningens formulering eller efter de bemærkninger, der faldt under behandlingen af lovforslaget, var tanken, at dette udvalgs eneste eller dog væsentligste opgave skulle være at stille forslag om ændringer i arbejdsløshedsloven. Den opgave, udvalget skulle løse, var at foretage en tilbunds gående undersøgelse af behovet for arbejdsløshedskasser på funktionærområdet, således at udvalgets undersøgelser eventuelt kunne blive grundlaget for anerkendelse af sådanne arbejdsløshedskasser, for hvilke der konstateredes et virkeligt behov. . . .